

som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds sagde, og som jeg er overbevist om, at den paagjældende Mand aldrig med et eneste Ord har antydet eller villet underskrive. Jeg antager snarere, at han vilde sige omtrent saaledes: Jeg har Interesse i at faae en Kirke paa dette Sted, fordi det interesserer mig at kunne raade for min og Husfrus Levetid over denne Kirke, men jeg vil ikke offre noget Synderligt derpaa. Naar derimod Ministeren vil gaa ind paa at afstaa de udenfor liggende Grunde for Halvdelen af deres Værdi, saa har jeg der Penge til at gjøre Kirken færdig for, og saa kan jeg gjøre det uden nogen videre Udgift fra min Side. Jeg forlanger ikke at tjene Noget derpaa, det kan gaa lige op, saa er jeg fornøiet. Saaledes tror jeg, at han efter Indholdet af denne Retshandel vilde have talt, og dersom Ministeren saa havde sagt: Men nu Renterne af disse 200,000 Kr., som stikke i Grundene, vil det ikke blive altfor besværligt for Dem i denne Mellemtid, saa vilde Hr. Tietgen dertil svare: Nei, paa ingen Maade, der er jo Bygninger paa Pladsen, for hvilke jeg kan forhøje Leien, saaledes at de give denne Rente og endda ikke saa lidt Mere, hvilket jeg saa sidder og tjener i Mellemtiden. Saaledes vilde Hr. Tietgen have talt, det er jeg overbevist om, han vilde ikke have talt Noget som helst om Offre, Spindighed og Uegenlykke. Men selv om nu saa var, selv om det virkelig var Tilfældet, at Hr. Tietgen ved denne Handel havde lidt et Tab, havde gjort Dpoffrelser, saa er det en Sag, der aldeles ikke vedkommer os. Det er ikke vor Sag at bedømme, hvorledes private Mænd anbringe deres Penge i en Handel med Statskassen. Det er vor Sag at passe paa, hvor Statens Penge blive af, men hvad private Mænd gjøre med deres Penge, om de tjene eller tabe paa deres Handel, det kommer slet ikke os ved, og navnlig er der ingen Grund for os til at tage et saadant Hensyn overfor en saadan finantiel Dygtighed som Hr. Tietgen, en Mand, hvis forretningsmæssige Overlegenhed lyser saa klart ud af hver Paragraf i denne Retshandel, at der aldeles ingen Grund er for os til at tage denne Mand under vor Varetægt. — Naar det ærede Medlem dernæst talte om den Sikkerhed, med Hensyn til hvilken det skulde være saa ubesøiet at paaanke, at den ikke er tilstede, er det dog i Virkeligheden saa, at der ikke er Spor af materiel Sikkerhed for, at Kirken bliver opført. Der staar ganske vist i Skjødet, at Ruinen, som skal bygges op, skal blive Statskassen et trygt Pant for Opfyldelsen af Kontrakten, for Kirkens Fuldbetaling. Altsaa det, der bliver Statskassen et trygt Pant, er denne Eiendom, som Statskassen eiede i Forveien. Det er akkurat, som om De vilde sende et Par Stovler til Stomageren og tage Pant i disse Stovler for, at han lagde Saaler under. Det er Sikkerheden. Men der er ikke Spor af Sikkerhed for, at Statskassen slipper skadesløst

derfra, hvis Retshandelen ikke gaar i Orden. I saa Fald er der virkelig Udsigt til, at Statens Medkontrahent kan gaa med Kjøbesummerne, uden at vi have noget Middel til at fikke os dem, uden at vi have nogen reel Sikkerhed for at erholde dem. Nu siger ganske vist det ærede Medlem, at Statens Medkontrahent i dette Tilfælde er en meget vederhæftig Mand. Det tvivler jeg ikke om, — det er Noget, jeg forøvrigt ikke veed — men her er kun Tale om personlig Vederhæftighed, og vi vide jo i vore Dage, hvad personlig Vederhæftighed har at betyde, og hvilke Forandringer der kan foregaa dermed. Vi have jo set i vore Dage Mænd, der have behersket ganske anderledes store Kapitaler, end Hr. Tietgen raader over, pludselig blive uvederhæftige. Jeg behøver blot at nævne Navne som Dsenheim og Stroussberg, saa vide De Alle, hvad jeg mener. Den Sikkerhed har virkelig ikke Meget at sige. — Der er heller ikke Spor af Sikkerhed for Kirkens Fuldbetaling saaledes, som Kunstakademiet har ønsket det. Naar Kunstakademiet i sin Tid har udtalt sig for en kunstnerisk Fuldbetaling af denne Ruin, saa er jeg overbevist om, at det har været Akademiets Mening, at det selv og Statens Arkitekter skulde have Indflydelse paa den Sag. Men jeg veed ikke, om der foreligger noget Officielt om Hr. Tietgens Vederhæftighed som Kunstdommer. Altsaa den Sikkerhed, der ligger i, at just denne Mand skal fuldende dette Kunstværk — hvor den Sikkerhed findes, veed jeg ikke. Nu bemærkede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste (Kinnestad), at med Hensyn til Kjøbesummerne er der ikke stor Fare, thi det var hans Overbevisning, at der ikke let vilde blive folgt Grunde, saalange Kirken ikke var fuldført. Jeg veed aldeles ikke, hvorpaa det ærede Medlem støtter dette. Sagen er nemlig, at, naar Hr. Tietgen sælger Grunde der, ere disse Salg bindende for Statskassen, og der er altsaa Intet at risikere ved at kjøbe dem. Svorpaa støtter det ærede Medlem, at man ikke skulde ville kjøbe Grundene, eller at de ikke skulde blive folgte? Saalenge jeg ikke veed det, kan jeg ikke svare det ærede Medlem paa det Punkt. Nei, det er Sagen, som det ærede Medlem ikke er kommet fra, at vi staa her 500,000 Kr. fattigere, end da denne Position endnu stod paa Finantsloven, og Spørgsmaalet er da: Hvor ere disse Kroner blevne af, og hvorledes skulle vi faae dem tilbage? — Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) udtalte i denne Henseende Sætninger, hvis Beltaalighed jeg anerkjender, men hvis Mening jeg ikke skjønner som lige saa god som deres Dredlyd. Naar det ærede Medlem nemlig priste den Handlemaade af en ansvarlig Minister, at han uden Bevillingsmyndighedens Samtykke staar frem og tager Ansvar paa sig i en eller anden Sag, naar han sagde, at det ikke var rigtigt, at en Minister seigt bævede tilbage for sin Pligt, selv om der skulde kunne møde ham Ube-